

Kuma ning wee Jummalat palluma, et ta
 peaks nendele lohtomoiſtiat andma, kes
 agga peab mitte ikka maggama. Hea kü!
 ütles wee jummal, kui teie sedda, kes
 tassane ning helde olli, põlgate ärra, siis
 tahhan ma teitele teist anda, kes teite üle
 dige kangeſte roottab wallitseda. Siis
 läkkitas wee jummal nendele Tõnekurg
 Punningaks, kes neid teine teise järrele ha-
 las ärraneelma. Kõl konnaſt puggewad
 ennaſt ärra, kü nemmad jookſwad, agga
 ühregid ei tahha aitada. Oh! mis tassa-
 ſed nemmad praego on! arrone tõſtab
 monni omma pea ülles ning labhetſeb om-
 ma rummaluſt, et ta ep olle omma endise
 kunningaga rahholiine olnud.

Oppetus.

Eks ep olle paljo tallopoiad, kes nenda
 kui need konnaſt, omma herraga ei olle
 rahholiſſed? Tulleb agga üks teine, kes
 dige kange on, ning moiſtab nahko ärra

rokida, siis nende näppud ei ſeiſwad peast
 ärra ja nemmad on diete wait.

Lits.

Üks koer, kes omma piſſule maia ſees
 ellas murreſes enneſele õled, et ta woiks
 pehmeſte maggada. Selle jure tuli üks
 lits, mis ſine olli, ja pallus tedda alland-
 likkul wiſil, nenda: heida armo mo peäle
 ning laſſe mind ürrikeſſeks aiaks ſo maia
 ſiſſe, et ma woin ſeäl mahha ſada. Se
 koer kes wägga helde olli, andis temmale
 ruumi ſenni, kui ta mahha ſat. Pärreſt
 ſedda tuli ta temma jure, ning tahtis om-
 ma maia jälle ſaada. Se koera emma
 pallus tedda jälle armsaſte ning ütles: ſa
 naäd jo, et me lapſokeſſed piſſuleſſed on,
 kui ma neid wäljawiin, siis nemmad kü-
 mawad ärra; olle ni hea ja ota ni ſaua,
 kui nemmad nattuſe ſuuremaks ſaawad.
 Koer läks ärra. Kui nüüd need koeraſed